

הרב מרדכי הלפרין

פניית חולה מסוכן לרופא אליל חשש כישוף, אוב וע"ז

ראשי פרקים:

הבעיה

פרק א – שאלת הרב מנחם מענדל גלובוסקי

פרק ב – חששות הנובעות מקבצים המיח"צנים את רופא האליל

פרק ג – תוכנית תיעודית והערת אזהרה

תשובה

פרק א – השפעה אמיתית או אפקט פלצבו?

סימני הונאה ותרמית

דחיית איסורים לצורך ריפוי באפקט פלצבו

מתי אסר הרמב"ם דחיית איסור להצלת חיים ע"י רפואה סגולית?

פרק ב – כישוף ואוב שאסרה תורה – מציאות אמיתית או כזב ותרמית?

השאלה הבסיסית

שיטות הגאונים, האבן עזרא, הרמב"ם, המאירי, השו"ע והמהרש"ל

דרך ביניים – רב האיי גאון לגבי כישוף ור' אברהם בן הרמב"ם לגבי אוב

הרמב"ן, החינוך, אבא מרי מלוניל, ר"י אבן שועיב, הריב"ש והגר"ח מוולוז'ין

התקפה חריפה על הרמב"ם בביאור הגר"א

פרק ג – האם יש בפעולות רופא האליל איסור כישוף או אוב?

הנתונים הבסיסיים מצביעים על בעיית כישוף

מהי העלאה באוב?

העדר דרישת המתרפא להעלאה באוב

האם בימינו קיימים מעשי כישוף ואוב אמיתיים?

לדעת הרמב"ם וסיעתו – יש לחשוש לכשפי תרמית גם בימינו

פרק ד – האם קיים איסור בפניה למכשף?

הבדל הלכתי בין פנייה למכשף לפנייה לבעל אוב

האם מעשה הכישוף מהווה עבודה זרה?

הכישוף הנדון בהלכה איננו מהווה עבודה זרה

שיטת תרומת הדשן

הסתיוגות הבית יוסף בשם הזוהר, והכרעת המהרש"ל

פרק ה – האם איסורי כישוף ואוב נדחים מפני פיקוח נפש?

דעת הסוברים שכישוף הוא אביזרייהו דע"ז

דעת הסוברים שכישוף איננו אביזרייהו דע"ז

להלכה: איסור "חובר חבר" נדחה מפני הסכנה

פרק ו – היש חשש עבודה זרה בפעולת ה"ריפוי"?

פרק ז – המסקנה ההלכתית

פרק ח – סוף דבר

הבעייה

פרק א. שאלת הרב מנחם מענדל גלוקובסקי

לכבוד

הרבנים והמומחים שיחיו

שלום וברכה,

אחד מבני הקהילה שלנו סובל ממחלת סרטן בלימפות.

הנ"ל עבר כבר את כל הטיפולים ונמצא במצב שאין הרבה אפשרויות מבחינה קונבנציונאלית, עד שגם הפרופסור המטפל בו מתל השומר נותן לו תמיכה לנסוע לברזיל לנסות את הריפוי המתואר בדפים המצורפים בזה.

יש לציין שהחולה חקר את הריפוי הנ"ל באופן יסודי ביותר ודיבר עם הרבה אנשים שהלכו לשם ומשוכנע שיש דברים בגו.

שאלתו אם ישנה מניעה הלכתית לקבל את הטיפול, כי זוהי התקוה האחרונה שקיימת, לדעתו, עבורו.

מכיון שמדובר בשאלה של פיקוח נפש ממש, אודה לכם מאוד אם אקבל תשובה מהירה.

הרב מנחם מענדל גלוקובסקי

פרק ב. חששות הנובעים מקריאת קבצים המיח"צנים את רופא האליל

השאלה הגיעה בדואר אלקטרוני לפרוייקט השו"ת הבינלאומי (IRP)¹ של מכון שלזינגר ב'ז' מרחשון תשס"ג. הרב השואל צירף לשאלתו שני קבצים המכילים אינפורמציה על רופא האליל הנדון. אלה היו שני קבצי אינטרנט שהורדו מאתרים שיווקיים המיח"צנים את רופא האליל הברזילאי. על פיהם מדובר ברופא אליל, חסר כל השכלה פורמלית מעבר לכיתה ב' של בית הספר העממי, המתיימר לרפא כל מחלה החל מאיידס ועד מחלות ממאירות, הן רפואת הנפש והן רפואת הגוף.

הקבצים תורגמו על ידי פרופ' דוד פינק ועריכה נוספת נעשתה בידי המשיב. סביר להניח שהקבצים הללו הם קבצי פרסומת שנועדו לשווק את רופא האליל הברזילאי באופן מסחרי. משום כך האמון בהם אמור להיות מוגבל. מצד שני ניתן ללמוד מדברים המושחים בהם לפי תומם על מצבים המעוררים שאלות הלכתיות בהם יש לדון. להלן מוצגים קטעים בודדים,

¹ על פרוייקט השו"ת הבינלאומי (IRP) של מכון שלזינגר ראה: מ' הלפרין, פרוייקט השו"ת הבינלאומי לרפואה והלכה וכללי התייחסות לשואל לא מוכר, **אסיא** סט-ע (יח, א-ב), ניסן תשס"ב, עמ' 59-64.

שנבחרו בגלל השאלות ההלכתיות המתעוררות עם קריאתן. מילים ללבנטיות הודגשו. סדר הקטעים כאן איננו זהה לסדרם בקבצים המקוריים.

1. הקטע הבא הוא קטע פתיחה של קובץ, המהווה הצגה שיוקית ראשונית של רופא האליל ג'או: "מזה יותר משלושים שנה ג'או טיכירה דה-פאריה נוחל הצלחה בלתי רגילה בסיוע לאנשים להתרפא מאיידס, סרטן, שיתוק, עיוורון, מחלות נפש ומגוון מחלות אחרות. יש אומרים שאחוזי ההצלחה שלו בריפוי מגיע ל 85%. למרות שקשה לאמת נתונים אלו, מאז 1965 מליוני בני אדם נועצו בג'או במצבו הישותי². עד 3,000 איש עומדים בתור מידי יום כדי להיפגש אתו אישית. הוא ממשיך עם אחוזי ההצלחה הגבוהים של עבודתו הרפואית, הבלתי מוכרת ברפואה המערבית".

2. שאלת מאכלות אסורות יכולה לעלות מהתיאור הבא: "המטופלים אינם משלמים. אם צריך עשבי מרפא, הם משלמים כמה דולרים כדי לכסות את עלות הייצור. הם מקבלים ארוחת צהרים ללא תשלום, הכוללת מרק, לחם וחליטה".

3. שאלת "כישוף" מתעוררת למקרא הקטעים הבאים: "במשך הבוקר ראיתי ניתוחים הסותרים כל הגיון. הוא נגע בראשה של אישה שהיה לה גידול בבטן, ואז הרים את חולצתה והראה חתך בן 10 ס"מ שנחתך ונתפר זה עתה. לאחר שעתיים היא נראתה בריאה, במצב רוח מרומם ובשמחה הראתה לי את החתך. תראה, היא אמרה, הגידול נעלם, ואני חוזרת הביתה לבשל ארוחת ערב".

"רוב הניתוחים הנראים לעין מתבצעים כשהמטופלים עומדים על רגליהם". "...עוזר אחד הפנה את תשומת לבי לתופעה מדהימה: כשג'או מנתח, בו ברגע, באופן בלתי נראה לעין, מתבצעים גם ניתוחים נוספים בקרב המון המטופלים".

3. שאלת "העלאה באוב" יכולה להתעורר למקרא התיאורים הבאים: "ג'או הוא 'מתווך ספיריטואלי' דהיינו: רוחות/נשמות טובות הקרויות גם ישויות רוחניות או מלאכים, חודרות לגופו ומשתמשות בו כדי לבצע את מה שנראה כרפואה ניסית, כולל ניתוחים גופניים וניתוחים פסיכיאטריים. כאשר ג'או פועל כמשכן לרוח (רוח נפרדת בכל פעם), הוא נקרא אז 'הישות' [כלומר, הוא נמצא במצבו הישותי] ... מעל 30 ישויות של מרפאים שחיו בעבר, חודרים [בנפרד] לגופו של ג'או. כל אחת מהן היא בעלת תכונות אישיות וכישורים טכניים בני זיהוי הנובעים מחייהם בעבר. ג'או במצבו הישותי מאבחן, מייעץ, מרדים,

² "מצבו הישותי" מוגדר להלן פסקה 4.

מנתח, רושם טיפולים אלטרנטיביים, ולפעמים מציע גם הערכה פרוגנוסטית".

"ריטה, רופאת שיניים מתנדבת... מסבירה שהוא מסוגל להזמין יותר מ- 34 ישויות של רופאים המשתמשים בגופו ככלי לבצע ניתוחים וריפויים מדהימים".

5. **שאלת עבודה זרה צפה עם קריאת הקטעים הבאים:** "כאשר ג'או פועל כמשכן לרוח (רוח נפרדת בכל פעם), הוא נקרא אז 'הישות', ובאופן קצת יותר פורמלי מתייחסים אליו אז כאל 'ג'או של אלוהים'. מטרתו היא להיות מרכבה לפעולות השכינה³... הברזילאים מאמינים שהגישה לאלוהים קלה יותר באמצעות מתווכים כמו ג'או. הם מאמינים שאנרגיה אלוהית היא עוצמתית מדי לשימוש בידי בני תמותה, ומשום כך יש צורך במתווכים כמו ישו הנוצרי כמו גם מלאכים או רוחות בעלי דרגת התפתחות גבוהה ומדיומים כדי להוריד לארץ את האנרגיה האלוהית. אנרגיה כזו יכולה אז לעבור התאמה ליכולת הקבלה של בני אנוש..."

"... עוד מעט והוא יאמר תפילה פשוטה, והישות תחדור לתוך גופו".

תוספת: באתר שיווקי/פירסומי אחר מצאתי במסגרת תיאור הפעילות במתחם הריפוי גם אמירת תפילה משותפת של המטופלים במהלך האירועים במתחם.

פרק ג. תוכנית תיעודית והערת אזהרה

באתר אינטרנט אחר, המרכז נתונים על מרפאים "על טבעיים" במהלך הדורות, מוקדש לג'או עמוד קצר הכולל נתונים שיווקיים, יחד עם הערת האזהרה הבאה:

"אזהרה: סרט תיעודי שהוקרן לאחרונה בטלוויזיה (בתוכנית ידועה בארה"ב בשם "60 דקות") צייר את ג'או באור שלילי מאד. אמנם הוצג שם בוידאו כיצד הוא מגרד את גלגל העין עם איזמל מנתחים, ומחדיר מספריים לעומק אפו של המטופל. אך לדבריהם [של עורכי סרט הביקורת] אלה טריקים קלים לביצוע.

נקודה נוספת: החנות הסמוכה למתחם הטיפולים מפיקה רווחים עצומים ממכירת 'תרופות טבעיות'."

נתון נוסף: חבילת התיור לאתר הנידח של ג'או היא יקרה מאד. האפשרות של עמלה מכובדת לרופא האליל – איננה בלתי סבירה.

תשובה

פרק א. הצלחות של רופאי אליל, אמת, שקר או אפקט פלצבו

1. סימני הונאה ותרמית

לפי החומר היח"צני/פירסומי שהובא למעלה, קרוב לודאי שמבחינה רפואית אין ממש בתהליך המאגי המתואר למעלה, פרט לאפקט ממשי מינימלי הנובע מצעם האמונה החזקה בתהליך, בדומה לאפקט הפלצבו.⁴ לעולם יהיה כלל זה נקוט בידך: כל המתיימר לרפא את כל סוגי המחלות חשוכות המרפא, מאידס ועד סרטן – חזקה שאינו דובר אמת. אילו היה אפילו שמץ אמת בדבריו – היה מצליח להוכיח את טענתו באופן מדעי מבוקר, ושימעו היה פורץ כל גורם משתיק. משום כך אני משוכנע שמדובר בתרמית מתוחכמת, כפי שגם נרמז עליה בהערת האזהרה.

בכל זאת, לקבלת הערכה מקיפה יותר על ניסיון אובייקטיבי המאשר או שולל תועלת מעשית בריפוי המאגי המתואר, אני ממליץ להתייעץ עם פרופ' רפי קטן, מגדולי הרופאים האונקולוגיים בישראל, אשר בידו ידע עדכני מקיף ואמין על החידושים, האפשרויות ותוצאות-אמת שונות בתחום הטיפול האונקולוגי.

2. דחיית איסורים לצורך ריפוי באפקט פלצבו

בנוסף ניתן להעריך שהטיפול המתואר כרוך בכמה איסורים, אלא שלפחות חלקם אמורים להידחות במקום פיקוח נפש. ולכן, בהנחה שהטיפול מועיל, השאלה הראשונה היא: האם ריפוי חולה שיש בו סכנה בתהליך של "פלצבו" דוחה איסורי תורה כמו טיפול רפואי מוכר?

והנה, מקור ההלכה שפיקוח נפש דוחה איסורי תורה, הוא במסכת יומא⁵, שם לומד שמואל הלכה זו מן הפסוק: "וחי בהם"⁶ ולא שימות בהם – וכמבואר בתוספות: "שלא יוכל לבוא בשום ענין לידי מיתת ישראל"⁷ מכאן שאין מקום להבדיל בין שני סוגי הטיפולים כל עוד יש בדינו הוכחות ניסיוניות עם מובהקות סטטיסטית ליעילותם⁸. שהרי אין להבדיל

4 ראה: א' ויצטום ומ' קוטלר, אפקט האינבו ברפואה – בשדה הטיפולי ובמחקר המבוקר, הרפואה כרך 130 חוב' ג, במת המערכת; אסופת מאמרים לכינוס הבינלאומי השני לרפואה אתיקה והלכה, (עורכים: מ' הלפרין וי' פרינר, מכון שלוינגר ירושלים, עמ' 349-347.

5 יומא פה, ב.

6 ויקרא, יח, ה; יחזקאל כ, יא. ראה ר"ח סבתו, המעין תשרי תשס"ד 77, וניסן תשס"ד 74.

7 יומא, פה, א, תוד"ה ולפקח הגל.

8 אמנם כאשר "הנסיין" איננו שלנו, אלא מבוסס על דיווח של אחרים – ראוי לדרון באמינותם של אותם גורמים, ולא תמיד ניתן להסתמך עליהם. ויכוח נוקב בשאלה מי הם הגורמים שעל נסיונם ודיווחיהם ניתן לסמוך להלכה, מובא בשו"ת הרשב"א א, א, תיג. דיון מאלף בסוגיא מובא במאמרו של הרב אליהו סולוביצ'יק, רפואה מיסטית בהלכה, אסיא עה-עו, עמ' 49-33. אולם ניסיון מבוקר ומוכה לעינינו, די בו להתיר איסורי תורה להצלת חיים, גם אם המנגנון

בין טיפול רפואי שאנו מבינים את מנגנון פעולתו לבין טיפול רפואי שאנו לא מבינים את מנגנון פעולתו. **בשני המקרים מדובר בטיפול שיכול להציל חיים, ואסור שחיוב הלכתי – פרט לג' עבירות – ימנע את ההצלה.** מכאן, שגם טיפול "מאגי" בעל יעילות מוכחת סטטיסטית, דינו לא יכול להיות שונה מדין טיפול אחר עם תוצאות סטטיסטיות דומות. שהרי הלימוד "יחי בהם ולא שימות בהם" – "שלא יוכל לבוא בשום ענין לידי מיתת ישראל", שייך גם כאן⁹.

3. מתי אסר הרמב"ם דחיית איסור להצלת חיים ע"י רפואה סגולית?

אמנם מעיון ראשוני ניתן לכאורה להראות כי לדעת הרמב"ם בסוגיית מי שנשכו כלב שוטה, עיקרון ההשוואה של טיפול רפואי מועיל לטיפול רפואי עממי/סגולי לעניין דחיית איסורים, שנוי במחלוקת תנאים, כשהלכה כחכמים האוסרים¹⁰. שהרי נאמר במשנה:

"מי שנשכו כלב שוטה אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו, ור' מתיא בן חרש מתיר"¹¹.

כאשר האכלת נשוך בחצר כבד של הכלב הנושך אין בה אלא סגולה עממית שהיתה נפוצה בימי קדם¹². משמע, לכאורה, שלדעת חכמים רפואה "סגולית" של האכלת נשוך שיש בו סכנה בכבד של הכלב הנושך – איננה מותרת, ומכאן לכאורה שרפואה סגולית אינה דוחה איסורים במקום סכנה.

אך האמת תורה דרכה שטעם חכמים האוסרים האכלת מי שנשכו כלב שוטה מחצר כבד שלו, איננו משום שהרפואה סגולית ולא שכלית, אלא משום שמתקיימים לגבינו שני תנאים:

א. גם אין הסבר הגיוני המצביע על יעילות אפשרית של רפואה זו;
ב. גם הניסיון מוכיח שאין בה תועלת, כמבואר בירושלמי¹³ שמעולם לא ניצול מי שנשכו כלב שוטה, ובלשון הירושלמי:

"מימיו אל יאמר לך אדם שנשכו כלב שוטה וחייה", אפילו אם אכל הנשוך מחצר כבד שלהכלב."

כך משמע גם מסוף דברי הרמב"ם בפירושו למשנה, אחרי שפסק כדעת חכמים (ת"ק) שם:

הרפואי לא מובן או שהוא מבוסס על אפקט הפלצבו. וכבר נקבע בבבלי ובירושלמי, ונפסק בשו"ע כי במקום סכנת נפשות – השואל הרי זה שופך דמים.

9 וראה עוד מש"כ באסיא עא-עב, עמ' 78.

10 שו"ת רדב"ז ח"ה, סג; שו"ת אדמת קודש, ח"א, ו; ברכ"י יו"ד קנה; שו"ת צמח צדק או"ח לח; אוצר מפרשי הש"ס, מכות (תשל"ה) ע"ד יא, א, ציון 71 (וראה: רמ"א יו"ד ס"ס קנה; מ"א שכח, א; ר' יהודה שביב, רפואה סגולתית בשבת, אסיא עא-עב 75-78).

11 יומא פ"ח מ"ו.

12 הוספת הגר"א נבנצל (תשע"א): היה בה מיסוד החיסון שפיתה פסטר.

13 ירושלמי יומא פרק ח הלכה ה.

"אין עוברין על מצוה אלא בריפוי בלבד שהוא דבר ברור שההגיון והנסיון הפשוט מחייבים אותו, אבל הריפוי בסגולות לא, לפי שעניינם חלוש, לא יחייבהו ההגיון ונסיונו רחוק".

מסופם של דברי הרמב"ם המסבירים את תחילתם, משמע שלהלכה רק כאשר שני התנאים האחרונים מתקיימים אזי הטיפול איננו דוחה איסורים. אך מאידך, די בקיום אחד משני התנאים כדי שהטיפול בחולה שיש בו סכנה ידחה איסורי תורה: או שקיימת סכרא הגיונית – תיאוריה רפואית – שהטיפול עשוי להועיל, או שקיים נסיון אמין אמיתי המראה שיש סיכוי ריפוי¹⁴ בטיפול הנדון¹⁵. ולכן אם יש נתונים המראים ש"הנסיון הלא רחוק" מוכיח כי קיים סיכוי אמיתי לרפוי בשיטה של רופא האליל הברזילאי, אזי דינה כדן כל רפואה לחולה שיש בו סכנה ודוחה את כל איסורי התורה פרט לשלש העבירות החמורות – עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים.

פרק ב. כישוף ואוב שאמרה תורה – מציאות אמיתית או כזב ותרמית

14 **שו"ת רדב"ן** ח"ה קנ"ג; **פמ"ג** שכח, א"א סק"א; מהר"ם חביב **תוספת יו"כ** לר"פ פג, א; **שבט מיהודה** לגרא"י אונטרמן עמ' יג-יד; **כע"ז במד"א**, ח"ג פרק לו, לענין איסור דרכי האמורי: "כי כל מה שנתאמת נסיונו באלו אע"פ שלא יגורוהו ההיקש הוא מותר לעשותו, מפני שהוא רפואה". וכן הביין דבריו הרשב"א בתשובה: "שמתוך דבריו [של הרמב"ם במורה, שם] נמצאו למדים שכל דבר שנמצא בו תועלת באמת אינו בכלל מה שאסרה תורה מאי זה צד שיהיה בין מסגולה אמיתית שנמצאת בהן בגופן בין שנתאמ' מצד הנסיון" (**שו"ת הרשב"א** א תיג). סתירה, לכאורה, בדברי הרמב"ם הללו מול דבריו במד"א, נדונה בשו"ת הרשב"א שם. דיון בסוגיא ובמחלוקת הרמב"ם/רשב"א – במאמרו של הרב אליהו סולוביצ'יק, רפואה מיסטית בהלכה, **אסיא** עה-עז, 67-83.

15 לאור האמור, צ"ע דעתו של ר' מתיא בן חרש המתיר. נראה כי ניתן להסביר את דעת ר' מתיא בן חרש בחמישה אופנים:

- א. לדעת ר' מתיא בן חרש מספיקה אמונה עממית על תועלת שברפואה כדי להחשיבה כרפואה גמורה ולהתיר את השימוש בה, אפילו תוך דחיית איסורים;
- ב. גם לדעת חכמים מספיקה אמונה עממית נפוצה "כשההמון בטוח באותם הענינים ... ונמצא מצד ההרגל עזר טבעי בהם" כדי להתיר (**מאירי** שבת סז, א, ד"ה והשני), אך לדעת ר' מתיא בן חרש די באמונה עממית נפוצה גם אם רק **חלק** מההמון בטוח בה.
- ג. לדעת ר' מתיא בן חרש יש הגיון בשימוש בחצר כבד של הכלב השוטה, מעין ההגיון הקיים, לפי הידוע היום, בחיסון נשך כנגד כלבת על ידי החדרה של נסיוב חיסון המיוצר מרקמות הכלב הנגוע;

ד. לדעת ר' מתיא ב"ח היו מקרים שהרפואה פעלה, בניגוד לאמור בירושלמי (מחלוקת במציאות). כ"כ רש"י על אתר, והמאירי בבית הבחירה;

ה. גם ר' מתיא בן חרש מודה שלא ניתן להציל את הנשך כדאיאת בירושלמי, אך בכל זאת ניתן **לדחות** מעט את מותו הודאי (אולי בעזרת אפקט הפלצבו), ולשם כך נידחין איסורי התורה. לדעת חכמים, יתכן ולומר שבכח"ג אין להאכילו מחצר כבד של הכלב, שכן כאן לא קיים הטעם המוכר במסכת גיטין ע"א, ובע"ז יב, ב: א"ר אידי בר אבין האי מאן דבלע זיבורא וכו', המצדיק הארכת ימי סבל של הנוטה למות בלא רצונו המפורש. אם זו אכן דעת חכמים – הרי היא מתאימה למש"כ הג"ר יעקב ישראל קנייבסקי, **בקריינא דאיגרתא**, מכתב קצ: "בעיקר היסוד דכל מה שאפשר להאריך חיי החולה (אפילו אינו אלא לחיי שעה) צריכים לעשות, אמת שגם אני שמעתי בילדותי מימרא כזו, ולא ידעתי אם זהו מבר סמכא הוא, אבל בעיני דבר זה צריך עיון גדול, דביו"ד סי' שלט מבואר, דמותר להסיר דבר המונע פטירת החולה, ורק מעשה בגופו אסור לעשות, ואם כן להיות בשב ואל תעשה לכאורה (במקום שעל ידי זה יתוספו לו יסורים) לא מצאתי איסור, **ואדרבה יש ללמוד למונע מזה**... אבל לכאורה כל שאינו אלא לחיי שעה ואין בו הצלה ממש, דמי לנידון הגוסס שהרי הגוסס הוא כחי לכל דבריו, וכל זה צריך עיון גדול". ואכמ"ל.

1. השאלה הבסיסית

למקרא קטעים 3-4 בתיאור היחצ"ני של רופא האליל, מתעוררות שאלות הנוגעות לסוגיית הכישוף והאוב.

שני איסורים אלו נמנים בתורה כבני משפחת איסורים מיוחדת יחד עם "בני משפחה" נוספים:

(ט) כִּי אַתָּה בָּא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לֹא תִלְמַד לַעֲשׂוֹת פְּתוּעֵבֶת הַגּוֹיִם הֵהֱם:

(י) לֹא יִמָּצֵא בְךָ מַעֲבִיר בְּנוּ וּבִתּוֹ בָּאֵשׁ קִסָּם קִסְמִים מְעוֹנָן וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֵּׁף:

(יא) וְחָבֵר חָבֵר וְשָׂאֵל אוֹב וְיִדְעֵנִי וְדָרַשׁ אֶל הַמֵּתִים:

(יב) כִּי תוֹעֵבֶת ה' כָּל עֲשֵׂה אֱלֹה וּבִגְלַל הַתּוֹעֵבֶת הָאֵלֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מוֹרִישׁ אוֹתָם מִפְּנֵיךָ:

(יג) תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ: ס (דברים י"ח, טו'-י"ג).

"משפחת" תועבות-גויים זו, כוללת איסורים חמורים שאינן עבודה זרה¹⁶.

השאלה הבסיסית בהגדרת משפחה זו היא: האם חכמת הכישוף, האוב ובני משפחתם האמורים בתורה הם דברים שיש בהם ממש, אלא שהתורה אסרתם, וכדעת הרמב"ן וסיעתו, או שמדובר דווקא בדברי כזב שאין בהם ממש ו[לכן] התורה אסרתם, כדעת הראב"ע, הרמב"ם וסיעתם?

גם לדעת הסוברים שיש בהם ממש, יש לברר מהו אותו "ממש". האם ממשות זו היא חריגה מסדרי הטבע שהקב"ה העמידם "לעד לעולם, חוק נתן ולא יעבור" (תהילים קמח). או שכישוף, אוב וחבורתם הינם פעולות במסגרת חוקי הטבע, אלא שאסרם הכתוב, כשם שאסר לבשל באופן טבעי בשר עם חלב. האפשרות האחרונה תיקרא להלן "דרך הביניים".

המשנה במסכת סנהדרין מגדירה בעל אוב:

"בעל אוב – זה פיתום המדבר משחיו"

ובברייתא (סנהדרין סה, ב):

"ת"ר. בעל אוב – זה המדבר בין הפרקים ומבין אצילי ידיו".

דברי המשנה והברייתא ניתנים לפירוש לפי שתי הדעות.

דעת הקדמונים שהעלאה באוב היא מעשה רמייה, בו בעל האוב מדבר משחיו, כאשר השואל בו איננו רואה דבר, אך שומע את הדיבורים היוצאים מבית שחיו של המעלה. המעלה מספר לשואל שדיבורים אלו הם דברי המת.

16 גם איסור מעביר בנו ובתו באש, הן על פי הפשט (ראה רמב"ן על אתר), והן אליבא דהלכתא – איננו איסור ע"ז, כמבואר בסנהדרין ס"ד, א, רש"י ד"ה שלא למולך פטור.

כמו כן מספר בעל האוב לשואל כי רק הוא, רק בעל האוב, רואה את המת ואינו שומע אותו, בעוד שהשואל איננו רואה את המת, אך שומע אותו, כאשר הוא בעצם שומע את הקול שמפיק בעל האוב משחיו או מביין פרקיו¹⁷. זו דעת הגאונים כמובא להלן, ודעת ר' אברהם אבן עזרא בפירושו לתורה (ויקרא יט, לא). גם הרמב"ם בסוף פ"א מעבודת כוכבים, חתך שהדברים הללו – כולל כישוף, אוב ובני משפחתם – כולן שקר כזב ורמייה.

דעת הסוברים כי העלאה באוב היא סוג של כישוף שיש בו ממש, באמצעות כוחות הטומאה המת עולה באמת, ובעל האוב מחזיק את המת מתחת בית שחיו, והמת מדבר משם. כעין זה פירש רש"י על המשנה סנהדרין סה, א.

2. שיטת הגאונים, האבן עזרא, הרמב"ם, המאירי, השו"ע והמהרש"ל

בשאלת אמינת או שקרות ההעלאה באוב, כבר כתבו הגאונים¹⁸ דעתם וכפי שהביאם הרד"ק בבהירות בפירושו לפרשת בעלת האוב¹⁹:

"וראינו מחלוקת בין הגאונים בדבר הזה וכלם נשתנו כי מעשה האוב הבל ותוהו ודברי כזב והתול. אבל יש מהם אומרים כי לא דבר שמואל עם שאול, וחס ושלוס לא עלה שמואל מקברו ולא דבר אבל האשה עשתה הכל ברמאות. כי מיד הכירה כי שאול הוא, אך להראות לו כי מצד החכמה הכירה ומצאה דבר זה, אמרה: למה רמיתני ואתה שאול.

ודרך בעלת אוב להביא בן אדם שמדבר מתוך מחבואו בלשון נמוך, וכאשר בא שאול לדרוש מאתה וראתה אותו נבהל, וידעה כי למחר יהיה יוצא למלחמה וכל ישראל היו בפחד גדול, וידעה מה שעשה שאול שהרג כהני ה' – שמה בפי המגיד הדברים הנאמרים בפרשה.

ומה שאמר ויאמר שמואל אל שאול – על מחשבת שאול. כי היה חושב כי שמואל היה המדבר אליו.

ומה שאמר ולא עשית חרון אפו בעמלק – ידוע היה דבר זה, כי מאותה שעה אמר לו שמואל וימאסך מהיות מלך.

ומה שאמר לרעך לדוד – ידוע היה זה בכל ישראל כי דוד נמשח למלך. ומה שאמר מחר אתה ובניך עמי – מדרך סברא אמר[ה] זה.

17 ראה ויקרא רבה, כו, ז. ג' דברים נאמרו במי שמעלה מת בזכורו. המעלהו רואה ואינו שומע קולו, מי שצריך לו שומע קולו ואינו רואהו, ומי שאינו צריך לו לא שומע ולא רואה". וראה **מכילתא דרשב"י על שמות יט, ט**, "שאינו דומה שומע ורואה לשומע ואינו רואה".

18 לז"ן, **אוצר הגאונים** (חגיגה, התשובות, ד-ה, ובמילואים שם, עמ' 47. ומקורו **בגנזי שכתר**, עמ' 299-300; 304-307; **זכרון לראשונים** ח"ג 15-5 הע' 20; כת"י אוקספורד 2488 Neub. דף 136 ע"ב). ראה גם: תשובת ר' שמואל בן חפני (שהו"ל הרכבי **חדשים גם ישנים**, ח"ג, ב-ט"ו); ומש"כ שריינר (**מונטשריפט** כרך ל"ה עמ' שי"ד ואילך); אסף (**מספרות הגאונים**, קנ"ח-קנ"ט); ומאן (**טקסטים ומחקרים** ח"א שפט-שצב).
19 רד"ק שמואל א, כה, כד.

זהו פי רב שמואל בן חפני הגאון ז"ל.

ואמר, אף על פי שמשמעות דברי החכמים ז"ל בגמרא כי אמת היה שהחיתה האשה את שמואל – לא יקובלו הדברים במקום שיש מכחישים להם מן השכל.

אבל רב סעדיה ורב האי הגאונים ז"ל אמרו: אמת הוא כי רחוק הוא שתדע האשה העתידות וכן שתחיה היא את המת בחכמת האוב.

אך הבורא יתברך החיה את שמואל כדי לספר לשאול את כל הקורות העתידות לבא עליו. והיא האשה אשר לא ידעה בכל אלה, נבהלה כמו שנאמר ותזעק בקול גדול.

ואשר אמרה האשה את מי אעלה לך – דברי התולים הם, כי דעתה היה לעשות כמנהגה. אלה דבריהם²⁰.

וכעיקר דברי הגאונים בהגדרת האוב כתב גם רבי אברהם אבן עזרא בפירושו לתורה (ויקרא יט, לא) גם לגבי אוב וגם לגבי כישוף:

"וריקי מוח אמרו: ולוי שהאובות אמת גם כן דרך הכשוף – לא אסרם הכתוב²¹. ואני אומר הפך דבריהם, כי הכתוב לא אסר האמת רק השקר, והעד האלילים והפסילים. ולוי שאין רצוני להאריך הייתי מבאר דבר בעלת אוב בראיות גמורות".

ובשמות כ, ג, ביאר הראב"ע דבר בעלת האוב כביאור ר"ש בן חופני גאון.

גם הרמב"ם בהלכות עבודה זרה יא, טז, כתב על המכשפים, חוברי החבר, בעלי אוב, וחבריהם כי הם מעשי רמיה שאין בהם ממש:

"ודברים האלו כולן דברי שקר וכזב הן והם שהטעו בהן עובדי כוכבים הקדמונים לגויי הארצות כדי שינהגו אחריהן, ואין ראוי לישראל שהם חכמים מחוכמים להמשך בהבלים אלו ולא להעלות על לב שיש תועלת בהן, שנאמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, ונאמר כי הגויים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו ואתה לא כן וגו',

כל המאמין בדברים האלו וכיוצא בהן ומחשב בלבו שהן אמת ודבר חכמה אבל התורה אסרתן אינו אלא מן הסכלים ומחסרי הדעת ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתן שלימה, אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת ידעו בראיות ברורות שכל אלו הדברים שאסרה תורה אינם דברי חכמה אלא תהו והבל

²⁰ ועיי"ש בהמשך דברי הרד"ק שתמה על דבריהם: "ויש לתמוה לדברי הגאונים האלה אם הקב"ה החיה את שמואל כדי לספר לשאול הקורות הבאות עליו, למה לא אמר לו על ידי חלומות או על ידי אורים או על ידי הנביאים אלא על ידי אשה בעלת אוב? ועוד, איך היה נעלם משאול שהיה חכם ומלך אשר היו עמו כמה חכמים גדולים, אם ענין אוב נעשה על ידי אדם מדבר מתוך מחבואו, ומי יאמר שיטעה הוא בזה ואין זה הדעת מקבלו. והנכון הוא מה שפירשנו". וכ"כ ר' שמואל בן חפני הגאון: "ולו היה חפץ [ה'] להודיע – היה יכול להודיעו על ידי הנביאים והכהנים באורים ותומים, וזה יורה כי לא החיה [ה'] את שמואל" (אוצה"ג שם [הע' 16 לעיל] סוף ד).

²¹ השווה עם מש"כ ר"י אבן שועיב, ואבא מרי מלוגיל שיובאו להלן פסקה 4.

שנמשכו בהן חסרי הדעת ונטשו כל דרכי האמת בגללן, ומפני זה אמרה תורה כשהזהירה על כל אלו ההבלים תמים תהיה עם ה' אלהיך".

וכן דעת המאירי²², וכ"כ המהרש"ל²³ וכדעת הרמב"ם פסק מרן בשו"ע²⁴ לגבי לחש על המכה שאסרה המשנה, "שאינ הדבר מועיל כלום".

3. דרך ביניים –

רב האיי גאון לגבי כישוף ור"א בן הרמב"ם לגבי אוב

בהבנת הכישוף נקט רב האיי גאון דרך ביניים:

"בקשתם להודיעכם מה עשה ונתמלא השדה קישואים – אין אנו יודעים מה הוא, ולא הותרו כשפים ללמד אלא לסנהדרין שדין דיני נפשות אבל אנו לא למדנו כשפים ודבר זה מן הכשפים הוא....
כח. ואשר כתבתם מה ההפרש המוכיח בין מעשה נביאות למעשה כשפנות, הרבה רחוק מופת של נבואה ממעשה כשפים וכיוצא בהן, כי מעשה כשפים כולן דברים שהן מצויין במנהגי העולם או שיכולין הברואים לעשות"²⁵.

נראה שגם ר' אברהם בן הרמב"ם נקט דרך ביניים בהבנת האובות:

"אמתות מעשה האוב לא נדענה. אבל מה שנבין ממנה שהיא פעולה דמיונית שיראה בה המת לבעלת אוב ולמי שישאל באוב שאלה במצב הדומה לחלום, כלומר שיש בו הסתלקות מן המציאות, ויראה במצב זה כאלו המת עומד לפניו והוא (השואל) אומר דבר ואף נאמר לו דבר, ויתקיים זה או מקצתו, כמו שיראה אחד ממנו בחלומו כאלו הוא ראה את המת ושאלו והחזירו לו ויפתרו לו את זה ויתקיים. לא ששמואל חיה וקם מקברו באמת, והתבונן שאמר: 'תעלי לי' ולא אמר: 'יתחיי לי'.

והפעולה הזאת אבדה מן העולם, ברוך שעקרה, כי היא מדרכי עובדי עבודה זרה שאיסורה בתורה גדול, וענשה חמור מאד, והיא מחטאות שאול שתפסו עליה הכתוב באמרו [דה"י א' י"ג] 'ושאלו לו באוב'. וכתב אברהם בירי' משה זצ"ל²⁶.

אכן, כברייאת סנהדרין סה, ב, משמע שלא כדעת הגאונים, האבן עזרא

והרמב"ם, אלא או כדעת רש"י ומאמיני האובות, או כמאמיני דרך הביניים:

22 בית הבחירה, שבת עז, א; פסחים קט, ב. לדעתו ידעו חז"ל שזו אמונת הבל, אך העריכו שהכחשתה הישירה תיכשל. לכן ניסו לכל הפחות למעט אמונה זו בעיני ההמון.

23 שו"ת מהרש"ל ס' ג; יש"ש חולין פ"ח יג.

24 יו"ד קע"ט, ו.

25 ורב האיי ממשין שם: "אבל מופת הנבואה אשר בו יודע כי זה מלאך יי ושלוחו צריך שיהיו בו שני מדות, אם נעדרה אחת מהן לא יהא מופת נבואה. אחת מהן שיהיה ממעשה אלהים דבר שאין ברוא יכול לעשותו ואין עושהו אלא הבורא, והשני ולא הנהיג בו את העולם אלא הוא שינוי סדרי העולם הנהוגים, כגון האותות שנעשו למשה אשר אין ברוא יכול להפוך יאור כמו נילוס אל דם ואין זה אלא מעשה הבורא, ואף אין במנהגי עולם שיהפוך היאור והנהרות לדם, וכגון העמדת השמש ליהושע והחזרת השמש לישעיהו, שהדבר ידוע שאין מי שיוכל לעשות כן אלא הבורא ואף הוא שינוי סדרי עולם ומנהגיו וכיוצא באילור". (תשובות הגאונים החדשות – עמנואל (אופק) סימן קטו, אותיות כה, כח).

26 שו"ת רבי אברהם בן הרמב"ם סימן כז.

ת"ר. בעל אוב – אחד המעלה בזכורו ואחד הנשאל בגולגולת.
מה בין זה לזה? מעלה בזכורו אינו עולה כדרכו ואינו עולה בשבת.
נשאל בגולגולת – עולה כדרכו ועולה בשבת.

שהרי אם מדובר במעשי רמייה, מה יום מיומיים? מדוע הרמיה של בעלי האוב לא פועלת בשבת, וכקושיית טורנוסרופוס בגמ' שם, כשתשובת רבי עקיבא שם, לכאורה איננה מתאימה לשיטת הגאונים וסיעתם, וי"ל²⁷.

4. הרמב"ן, החינוך, אבא מרי מלוניל, ר"י אבן שועיב, ריב"ש ונפש החיים

כתב הגר"ח מוולוז'ין בנפש החיים²⁸:

"כי כל עניני פעולות הכשפים נמשך מהכוחות הטומאה של המרכבה טמאה. והוא ענין חכמת הכישוף שהיו הסנהדרין צריכין לידע. היינו חכמת שמות הטומאה וידיעת עניני כחות המרכבה טמאה בשמותיהם. שעיי יפעלו בעלי הכישופים פעולות וענינים משונים כשמשביעין כחות הטומאה בבחי' הטוב שבו שישפיע בתוכו חיות לעשות נפלאות היפך סדר כחות הטבעי' והמזלות".

זוהי בעצם שיטת הרמב"ן ובית מדרשו המאמינים שיש ממש בכישוף, ו"ממש" זה הוא חריגה מחוקי הטבע. כמש"כ הרמב"ן בפירושו לתורה²⁹:

"והזכיר מכשף – שם כלל לכל הכשפים. וחובר חבר ושואל אוב וידעוני – והם פרטים בכשוף, ... ועתה דע והבן בעניני הכשפים, כי הבורא יתברך כאשר ברא הכל מאין עשה העליונים מנהיגי התחתונים אשר למטה מהן, ונתן כח הארץ וכל אשר עליה בכוכבים ובמזלות לפי הנהגתם ומבטם בהם, ... ועשה עוד על הכוכבים והמזלות מנהיגים מלאכים ושרים שהם נפש להם. והנה הנהגתם מעת היותם עד לעולם ועד, גזירת עליונים אשר שם להם. אבל היה מנפלאותיו העצומות, ששם בכח המנהיגים העליונים דרכי תמורות, וכחות להמיר הנהגת אשר למטה מהם, ... וזה סוד הכשפים וכחם שאמרו בהם (חולין ז ב) שהם מכחישים פמלייא של מעלה, לומר שהם היפך הכחות הפשוטים והם הכחשה לפמלייא בצד מהצדדין, ועל כן ראוי שתאסור אותם התורה, שיונח העולם למנהגו ולטבעו הפשוט שהוא חפץ בוראו".

ספר החינוך במצוה ס"ב הלך בכירור בעקבות הרמב"ן, וכעין זה, כתב

גם ר' יהושע אבן שועיב בדרשותיו³⁰:

27 לעיל הובאו דברי ר' שמואל ב"ח גאון סורא כי "אף על פי שמשמעות דברי החכמים ז"ל בגמרא כי אמת היה שהחיתה האשה את שמואל – לא יקובלו הדברים במקום שיש מכחישים להם מן השכל", וניתן להבין את כוונת חז"ל ע"פ דרכו של המאירי בהע' 18 לעיל.

28 נפש החיים, שער ג, ריש פי"ב.

29 רמב"ן עה"ת, דברים יח, ט. וכ"כ שו"ת הרשב"א המיוחסות לרמב"ן, סי' רפג, הובא בכתבי הרמב"ן מהדרות שעוועל, עמ' שעה-שפא. עיי"ש ד"ה ושמתא, בעמ' פ.

30 דרשות ר"י אבן שועיב פרשת ראה ד"ה ומה שלקחו.

"שדבר ידוע כי המכשפים יש להם כח בתחתונים, ... ולכן הזהירה תורה מאלו הקוסמים בעבור כי יש ממשות בפעולתם, כי אם לא היה בהם ממשות לא היתה אסרת התורה פעולות של הבל ואין בהם מועיל. וחכמים ז"ל אמרו למה נקרא שםם כשפים שמכחישין פמליא של מעלה. וזה היה עיקר ע"ז וירידת כח בצורות שהיו בדור אנושי"

כדעת הר"י אבן שועיב, וכטעמו, סובר גם אבא מרי מלוניל, ולכך נוטה גם דעת הרשב"א בתשובתו לר' אבא מרי מלוניל³¹:

"ואדון בזה עמך וגם [עם] הרב הגדול מורה צדק הרב רבינו משה ברבי מימון ז"ל. ולא כמשיב על דבריו ועל דבריך רק כחוקר ושואל אולי תמצא ארוכה למבוכה.

כתבת שהעושה צורה בשעה ידועה אפילו לרפואה עובר משום לא תעוננו. שהתורה לא אסרה אלא דבר שיש בו קצת עיקר שיש בו כדי לטעות. אלו דבריך. ואפשר שהוא כן.

אבל הרב [הרמב"ם] ז"ל כתב בהפך שכן כתב בהלכות עבודה זרה, זה לשונו: כל המאמין בדברים אלו ובכיוצא בהם ומחשב בלבו שהן אמת אבל התורה אסרה אותם אינו אלא מן הסכלים ומחסרי הדעת ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתם שלמה. אבל בעלי החכמה ותמימי הדעת ידעו בראיות ברורות שכל אלו הדברים שאסרה תורה אינם חכמה. אלא דברי תוהו והבל שנמשכו בהן חסרי הדעה ונטשו דברי דרכי האמת בכלל. ומפני זה אסרה תורה כשהזהירה על כל אלו הדברים (דברים י"ח) תמים תהיה עם ה' אלהיך ע"כ לשונו.

וכפל עוד זה בפרק ל"ז בספר המורה זה לשונו והמעשים האלה אשר יעשו המכשפים אין ההיקש נותן אותן, ולא יאמין שכל שהם יחייבו דבר כלל. עוד חזר וחזק דברים אלה בספר המורה.

ואלו היה בידינו להכריע היה נראה יותר כמו שאמרת לפי שאמרו בפרק חלק (דף ק"א) שרי שמן ושרי בצים נשאלין מהן בשב' מפני שמכובין. וכן באוב וידעוני, בשאול ובחרטומי מצרים שהעידה התורה השלמה שעשו בלטיהם ובלהטיהם".

הרי שהרשב"א נטה ללכת אחר הרמב"ן. וכ"כ בשו"ת הריב"ש סי' צב.

5. התקפה חריפה על הרמב"ם בביאור הגר"א

כתב בביאור הגר"א על השו"ע יו"ד קעט ס"ק יג שאמנם מקורם של דברי השלחן ערוך הוא הרמב"ם,

"אבל כל הבאים אחריו חלקו עליו, שהרי הרבה לחשים נאמרו בגמרא, והוא {הרמב"ם} נמשך אחר הפילוסופיה [הארורה]³², ולכן כתב

³¹ שו"ת הרשב"א, א, תיג.

³² כך היה הנוסח המקורי של ביאור זה, כפי שהודפס בדפוס ראשון (הוראדנה תקס"ו). אולם משדפס השו"ע עם ביאור הגר"א שוב בוילנא בדפוס ראם, השמיטו המדפיסים את תיבת "הארורה", ואת המילים "שזורקין אותן לאשפה" החליפו במילים "שהם חיצוניות", בעקבות

שכשפים ושמות ולחשים ושדים וקמיעות – הכל הוא שקר. אבל כבר היכו אותו על קדקדו³³, שהרי מצינו הרבה מעשיות בגמרא ע"פ שמות

העירעור על האוטנטיות של דברי הגר"א ובדיקה חוזרת של כה"י. הרב צבי הירש קאצינעלינבינגען בעל **נתיבות עולם** (כולל ברייתא דל"ב מידות דריה"ג עם ביאורים וחיידושים) כתב בשנת תרי"ט: שמעתי מפי הגאון מוה"ר **מנשה אילער** זלה"ה [מח"ס אלפי מנשה הובא בביאור הלכה סוף סימן שי"ט, בד"ה מפזר וכו'], שמה שכתב הגר"א בהלכות כישוף (שו"ע יו"ד סי' קע"ט ס"ק י"ג) על הרמב"ם ז"ל שנמשך אחר הפילוסופיא הארורה וכו' – אבל כבר הכו אותו על קדקדו וכו' וכו', וכמו כן מש"כ בהלכות כבוד רבו (שו"ע יו"ד סי' רמ"ו ס"ק י"ח) על דברי הרמ"א, "אבל לא ראו את הפרדס לא הוא ולא הרמב"ם" וכו' יעו"ש, שאינם דברי הגר"א, ומעולם לא יצא מעטו ומפיו הקדוש דברים כאלה, ואיש אחד הציג כל זה בביאור הגר"א בשעת הדפסה, **והוא היה מכיר את האיש ואת שיחו**" עכ"ל מכתבו של הרב צבי הירש קאצינעלינבינגען, כפי שהובא בספר **קריה נאמנה** (שמואל יוסף פין, וילנא תרע"ה) עמ' 160. לאשפה אינא מוכיחים כלל שנוני הרגילה של הגר"א, ובודאי לא כנגד הרמב"ם.

ראוי להוסיף כי לפני יותר מיובל שנים, שמעתי מסבי, אבי אמי, ר' אליעזר זאב רוטטובסקי זצ"ל יליד ירושלים מצאצאי הגר"א, כי מסורת במשפחתו שיש ספק אמיתי באוטנטיות של ביאור זה, בעיקר בגלל העובדה שהביטויים כנגד הרמב"ם: "הפילוסופיה הארורה" ו"שזורקין אותך

אמנם ר' שמואל לוריא אשר הוציא לאור הדפוס מספרי הגר"א, כתב בשנת תרכ"ח לר' יהושע העשיל לעזין (מחבר **עליות אליהו**) כי "מה שכתב הגאון ז"ל על הרמב"ם ז"ל בענין כישוף ושדים כו' וכבר הכו אותו על קדקדו כו' הן הן הדברים אשר זכינו לראות בגוף כ"ק של הגר"א ז"ל. והביא שגם רש"ז ריבלין, שנתיים קודם לכן ראה את כתה"י ומצאו "אות באות כמו שהוא נדפס בבאה"ג לפנינו" (**עליות אליהו**, במעלות הסולם). אך בדבריהם אין התייחסות ישירה לביטוי "הארורה", בעוד שבהוצאת ראם (וילנא תר"מ) צויין ש"ביאור הגר"א ע"פ כ"י"ק" שבהוצאתם "נעתק בדקדוק רב ע"י הרה"ג מו"ה אברהם אבא קליינרמן שליט"א. ע"פ כתב יד ההוא הוגהו ותוקנו שיבושים ושגיאות לאלפים שנפלו בו בדפוסים הקודמים..." כמו"כ ראוי לשים לב, כי שלא כדרכו של הגר"א, לא מצויינים כאן מראי מקומות מדוייקים אלא יש פה רק את הקביעה הכללית של "כל הבאים אחריו", בלא שום ציון. **יתר על כן**, עצם הקביעה ש"כל הבאים אחריו חלקו עליו" איננה נכונה. ראה למשל **במאירי**, שבת, סד, ד"ה כל מיני הלחשה ופסחים, קט, ב, ד"ה בכמה מקומות אחריו חלקו עליו" היה כידוע מהבאים אחריו, ולא חלק עליו בנ"ד. בנוסף, מקור השו"ע הוא **הטור**, יו"ד, קעט ו, שהביא את דברי הרמב"ם הנ"ל בלא חולק. דהיינו, בעל הטורים הסתפק אם יש בכלל מחלוקת בין הרמב"ם לדעה ראשונה (**שדי חמד**, כללי הפוסקים סוף סימן יב). מאחר וגם הטור היה כידוע מ"הבאים אחריו", איך יתכן שהוא לא ידע ש"כל הבאים אחריו חלקו עליו"? (**ע"ע בשד"ח** שם, סימן יא אות ד). גם **המהרש"ל** בן דור הרמ"א, כתב **בשו"ת מהרש"ל** סי' ג' על הכישוף כדעת הרמב"ם "דעיקר איסורו לפי שהם הבלים וכזבים ודברי תעוועים ואין בהן ממשות", ואיך יתכן שגם המהרש"ל לא ידע ש"כל הבאים אחרי הרמב"ם חלקו עליו"? ראוי להוסיף את לשון הרמב"ם מולוה"ן בשם הגר"א: "פילוסופי"א, אמר רבנו שממקום שמסתיים הפילוסופי משם ולמעלה מתחיל חכמת הקבלה, וממקום שמסתיים קבלת הרמ"ק – משם ולמעלה מתחיל קבלת האר"י ז"ל." (**ארחות חיים**, כתר ראש, סא). ואמירה הפילוסופיה נמצאת מתחת לקבלה, כמו שקבלת הרמ"ק נמצאת מתחת לקבלת האר"י, איננה מתיישבת עם הלשון החריפה של "הפילוסופיה הארורה" שזורקין אותה לאשפה. גם ר"י משקלוב בהקדמתו **לפאת השלחן**, הביא כי חכמת הפילוסופיה – הגר"א "למדה לתליתיה", אף שהוציא ממנה "רק שני דברים טובים", עיי"ש.

לכן, למרות עדות ר"ש לוריא על בדיקתו ובדיקת רש"י ריבלין, בכל זאת, מסורת אבותי צאצאי הגר"א, שהדבר לא יצא מכלל ספק – במקומה עומדת.

הלשון "כל הבאים אחריו חלקו עליו" אבל כבר היכו אותו על קדקדו"ו בולטת מאד בחריפותה לעומת לשון הרשב"א הנוטה לחלוק על הרמב"ם, בתשובה שהובאה לעיל פסקה 4. היא גם לא מתאימה להובא **בעליות אליהו** (במעלות הסולם, בערות) בשם ר' ישראל גורדון מ"ץ דוילנא, שהעיד כי כאשר הועלתה לפני הגר"א הצעה לבטל שיעור במורה

וכשפים... והפילוסופיה הטתו³⁴ ברוב לקחה לפרש הגמרא הכל בדרך הלציי, ולעקור אותם מפשטן. וחס וחלילה איני מאמין בהם, ולא מהם ולא מהמונם. אלא כל הדברים הם כפשטן, אלא שיש בהם פנימיות. לא פנימיות של בעלי הפילוסופיה (שהם חיצוניות) [שזורקין אותן לאשפה] אלא של בעלי האמת".

לסיכום, הקדמונים סברו שאין ממש בהבלי הכישוף ושאר איסורי תועבות הגויים. בביאור הגר"א איתא שכל הבאים אחרי הרמב"ם סוברים שיש בהם ממש.

יש הרואים בביאור הגר"א הכרעה סופית במחלוקת. אך מאחר והמהרש"ל, גדול פוסקי ליטא בימי הרמ"א, כתב להלכה כדעת הקדמונים, הקביעה ש"כל הבאים אחריו חלקו עליו" לכאורה איננה נכונה עובדתית, ועדיין צ"ע.

פרק ג. היש בפעולות רופא האליל איסור כישוף או אוב?

על פי הנתונים שצורפו לשאלה, האם יש לחשוש שפעולות הרופא-אליל מברזיל כוללות פעולות של כישוף ו/או העלאה באוב?

נבוכים בבית המדרש, מחשש להתפשטות לימוד הפילוסופיה – הגיב בחרי אף: "ומי יעזו לדבר נגד כבוד הרמב"ם וספריו". ואמר עוד: חלילה לי לגעת בכבוד מאור עינינו הרמב"ם ז"ל, והלואי שאהיה עמרו במחיצה אחת בגן עדן. "ובמכתבו של הרצ"ה קאצינעלינבויען העיד על כך כי "כאשר יצקתי מים על ידי הרב הגאון מוהרר"ר שאול זצ"ל, שמעתי מפי הקדוש ששמע מהגאון ר' אליהו ז"ל (בהיותם יחד חוגגים ושמחים בשמחת בית השואבה) בזה הלשון: הלואי וזכיתי ויתנוני (לאחר מותי) בעולם הנשמות במחיצת הרמב"ם ז"ל וכו'". (קריה נאמנה עמ' 160 סוף הערה 8). הדברים הובאו שם גם בשם הגר"א אברהם דוד שטראשון עיי"ש.

ראוי לשים לב שגם רב האי גאון כפר באמיתות האובות, (פרט לשינוי חד פעמי של סדרי הטבע שעשה הקב"ה במיוחד עבור שאול המלך), וקשה להבדיל בגישה העקרונית בין כישוף לאוב, במיוחד שרב האיי כפר ביכולת הכשפים לחרוג מסדרי הטבע (ראה לעיל פסקה ב. 2-3). על רב האי קשה לומר ש"הפילוסופיה הטתו", שהרי רב האי גאון, כידוע, היה ממתנגדיה הגדולים של הפילוסופיה (ראה שו"ת הריב"ש סי' מה). גם המהרש"ל (שו"ת מהרש"ל סי' ג, וביש"ש חולין פ"ה יג), למרות התנגדותו הידועה לפילוסופיה (שו"ת הרמ"א סי' ו), כפר באמיתות הכישוף. מכאן תמיהה נוספת על דברי הגהה זו, וצ"ע.

1. הנתונים הבסיסיים מצביעים על בעיית כישוף

לעניין הכישוף, התיאור המופיע בדפים השיווקיים נראה, לכאורה, שמקיים את הקריטריונים התיאוריים של כישוף כפי שנדרשים בהלכה.

לעומת זאת, **לענין אוב**, עצם הקריאה לנשמות המרפאים המתים להכנס ברופא האליל, לכאורה איננה אפילו מתקרבת לקריטריונים של איסור אוב, כפי שהם מבוארים במשנה ובגמרא.

2. מהי העלאה באוב?

העיון בסוגיא מראה שהדברים אינם פשוטים. ולענין זה, דברי הראי"ה בסוגיית הסיאנסים³⁵, יפים גם כאן:

"הנה יש להסתפק בזה מצד שני איסורי תורה. הא' שאם ענין זה הוא מכלל אוב, שאז יש איסור תורה לא לבד על העושה כ"א גם על השואל, כמתניתין דסנהדרין ס"ה א' דתנן גבי אוב וידעוני והנשאל בהם באזהרה. והב' שמא הוא לא בכלל אוב אלא בכלל דורש אל המתים, ואז לא יהיה האיסור מה"ת כ"א על העוסק בעצמו בענין זה של הדיבור. אבל מי שמשמש על ידי זה ושומע את הענין, מבלי עסק מצדו, יש להסתפק אולי איננו בכלל דורש אל המתים, ולא יהיה לפ"ז כ"א איסור שבות, אם העוסק הוא נכרי, לאותם הסוברים שאין הנכרים מצויים על הכישוף,

...אמנם גדרי בעל אוב מסומנים הם במשנה ובברייתא דסנהדרין שם, במשנה: בעל אוב זה פיתום המדבר משחיו ובברייתא: המדבר בין הפרקים ומבין אצילי ידיו. ועוד בת"ר שם: בעל אוב, אחד המעלה בזכורו ואחד הנשאל בגולגולת. א"כ אם יבורר לנו שאין בזה שום תנאי מאלו, דהיינו שאינו מדבר משחיו ומבין הפרקים ומבין אצילי ידיו ואינו מעלה בזכורו ולא נשאל בגולגולת, נפקין מספק אוב ופש גבן לברורי רק אם יש כאן משום דורש אל המתים".

אלא

"שיש עדיין מקום להסתפק מצד איסור אוב, שכל מה שכתבנו, שכל עניני אוב הם מפורשים לפנינו, זהו רק לשיטת רש"י שם, שמפרש מעלה בזכורו הנזכר באוב, שמעלה ומושיב את המת על זכרותו, אבל לפי התוס' שם ד"ה מעלה, שמפרשים שהוא שם של מכשפות, פשוט דנפל פותא בבירא, שהרי אין אנו יודעים איך להגדיר את המכשפות הזאת, ושמה ענין זה הוא הוא מין זה של מעלה בזכורו".

3. העדר דרישת המתרפא להעלאה באוב

לגבי רופא האליל הברזילאי, ראוי לציין הבדל נוסף בין הפונים אליו לבין השואלים באוב. שהרי גם אם הוא עובר על איסור העלאה באוב, הפונים אליו אינם מבקשים ממנו שישאל את המתים בעבורם, אלא שירפא

35 שו"ת דעת כהן (עניני יו"ד) סימן סט.

אותם כפי יכולתו הוא. ואם הוא נדרש, לדבריו, לנשמות המתים, הרי זו דרישה בלא שאלה של המתרפא.

גם איסור דורש אל המתים – לא בהכרח נוגע לענינו. איסור דורש אל המתים איננו מנוי בשבע מצוות בני נח. יש מקום לדיון על קיום האיסור לבני נח רק אם דרישה כזו כרוכה באיסור כישוף.

וגם אז, לדעת רוב הפוסקים המתירין כישוף לגוי, הרי ודאי שלא עבר הגוי שום איסור, וא"כ גם ישראל השואלו איננו עובר על "לפני עור".

בנוסף, לגבי האיסור המסויים של דורש אל המתים, יש לצרף להקל גם את שיטת הרא"ם, המובא בהגה"מ פי"א הי"ג, שכתב שהמשיביע לחולה לשוב אליו לאחר מיתה, להגיד לו אשר ישאל, אין זה דורש אל המתים, כיון שאינו דורש לגופו של מת אלא לרוח, והרוח אינו נקרא מת.

ובשו"ע יו"ד סי' קע"ט סי"ד דעת המחבר, שדוקא להשיביע בחיים, שיבוא לאחר מיתה, מותר, אבל בלאחר מיתה אין חילוק בין רוח לגוף, והרמ"א הביא דעת יש מתירין כשאין משיביע כ"א את הרוח³⁶.

4. האם בימינו קיימים מעשי כישוף ואוב אמיתיים?

כתב מה"ר יעקב חאגיז בעץ החיים, הובא קיצור דבריו בתפארת ישראל³⁷:

"דעתה, קרוב לאחרית הימים שיתפשט האור האלוהית על כל בשר, וראו כל בשר כי אין עוד מלבדו, לכן האור הזה כבר הבקיע ומאיר ובא, והטומאה כליל תחלוף, וכבר גער ה' בשטן ונתבטלו כוחות הטומאה אלו, וכל בעלי אומניות באלו יבש ידם, הכל סר יחדיו נאלחו, ואין גם אחד אשר כח בידו לכשף או לשף, והאמונה באלה ובכח הכישוף כעת, לא תקונן רק במוחי השוטים והתינוקות.

והעיר עוד הגאון הנ"ל בשם גדול הדור אחר, כי חפשו אנשי שם בתורה וביראה בכל קצות הארץ, ולא מצאו כל אנשי חיל אפילו רק שמץ ממשות מדברים אלו, וכל איש נאמן אמור יאמר רק כך שמעתי, אבל אין אומר ואין דובר דברים יכ' ראיתי. ולכן עכשיו כל עניינים האלו רק דמיונות כוזבות, והבל ורעות רוח.

עד כאן תוכן דברי הגאון הנ"ל שכתב כן לפני ב' מאות שנים³⁸.

ולעניין אוב כבר קדמו ר"א בן הרמב"ם³⁹ שכתב: "והפעולה הזאת [העלאה באוב] אבדה מן העולם, ברוך שעקרה". מכאן שלדעת ר"י חאגיז

36 כ"ז הובא ברעת כהן שם.

37 תפארת ישראל, סנהדרין ז, ז, בועז, ס"ק ג.

38 כלומר לפני כ 350 שנה מהיום.

39 שו"ת ר"א בן הרמב"ם, סי כז. גם היר רמה סנהדרין סז, ב, כתב "וכבר אבדו מן העולם בעלי מקצוע זה", הביאו הרב שלמה אבינר באסיא עה-עו, עמ' 57 הע' 22.

אין לחשוש היום לכשפים כלל, שכן, בניגוד לעבר, היום לא קיימים יותר מעשה כשפים בעולם אלא רמאות ואחיזת עיניים בלבד⁴⁰.

5. לדעת הרמב"ם וסיעתו יש לחשוש לכשפי תרמית גם בימינו

מכאן נפק"מ להלכה: לדעת הראשונים ו"כל הבאים אחר הרמב"ם" על פי הגהת הגר"א, שכשפים אסורים מן התורה כי יש בהם ממש – הרי שבזמן הזה, שאין בהם ממש, אינם אסורים מן התורה, ובודאי שאין לאסור חולה, גם אם אין בו סכנה, להתרפא בהם.

אולם לדעת הקדמונים, האבן עזרא, הרמב"ם, המאירי והשו"ע, שמעולם לא היה ממש בכשפים, ותמיד היה בהם רמאות וכזב בלבד – הרי שגם כיום כל המרמה את הבריות ועושה מעשה הנראה כמעשה כשפים, יש בו איסור תורה של כישוף או אוב וכד'. ואם כן יש לחשוש לאיסור כישוף של רופא האליל לדעת האוסרים כישוף בגוי, ולאיסור לפני עור על ישראל השואלו⁴¹. כמו כן יש לדון אם נכון לחשוש לאיסור שאלה באוב לשואל (ואולי גם למסתייע), ברוח שעלתה לעולמנו לפי דברי בעל האוב המכזב.

פרק ד. האם קיים איסור פנייה למכשף?

1. ההבדל ההלכתי בין פנייה למכשף לבין פנייה לבעל אוב

לאור הנתונים, לשאלה הבאה יש השלכות מעשיות: מאחר ובניגוד לאיסור אובות, באיסור כישוף התורה אסרה במפורש רק את מעשה הכישוף ולא את הפניה למכשף, האם מותר להסתייע במכשף גוי בלא שישראל מבצע פעולת כישוף אסורה?

הן כישוף והן העלאה באוב הם מן האיסורים החמורים בתורה. הלא האוסר כישוף מפורש בפרשת שופטים (דברים יח, י) ועונשו החמור של המכשף בפרשת משפטים (שמות כב, יז)⁴². איסור פניה אל האובות מפורש בפרשת קדושים (ויקרא יט, לא), שם מפורש גם עונשו החמור של הפונה (כ, ו).

40 **בתורה תמימה**, ויקרא יט, לא, אות רלח, כתב שזו הסיבה שבשו"ת **נחלת שבעה** סי' טו, התיר שאלה במכשף, ונראה שהעתיק הדברים מה**באר היטב**, יו"ד קעט א. ויש להעיר: (א) שו"ת נחלת שבעה זה איננו בסי' טו אלא בסי' עו. (ב) טעם ההיתר שם איננו כי אין בהם ממש, אלא כי כיום המושג כישוף מתייחס לדברים אחרים, עיי"ש

41 עדיין יש מקום לדון אם איסור לפני עור, איסור הכשלת גוי בעוון כישוף או ע"ז, נדחה מפני פיקו"נ. לכאורה יש לתלות במחלוקת הראשונים לפי חקירת האחרונים, אם איסור לפני עור הוא איסור שותפות כמעשה העבירה, שהמכשיל שותף לאיסור כישוף (או ע"ז שלא אמורה להידחות מפני פיקו"נ), או שהוא איסור כללי של הכשלה הזולת. והדברים ידועים. גם אם מדובר באיסור כללי של הכשלה, יש להזכיר את מחלוקת הקדמונים אם איסורים שבין אדם לחברו נדחים מפני פיקוח נפש. וראה מש"כ בספר **אסיא ט**, עמ' 336-331. בכל אופן, גם לדעת המתירים שם, יש הבדל גדול בין הכשלה סתם לבין הכשלה באיסור ע"ז לתועלת המכשיל הנהנה. **למרות זאת, מבואר בנימוקי סנהדרין, ספ"ח, שלגבי לאו דלפני עור גם בהכשלתו בע"ז – יעבור ואל יהרג, וכן פסק הרמ"א יו"ד, קנז, א, בשם הר"ן. ואכמ"ל.**

42 לגבי כישוף יש מקום לדיון בהבדל בין המכשף עצמו לבין הנעזר בו, וראה להלן.

אולם יש הבדל בסיסי בין איסור כשוף לאיסור העלאה באוב: כשהתורה אוסרת את ההעלאה באוב, היא אוסרת במפורש גם את הפנייה אל בעל האוב, "את השאלה באוב".

לעומת זאת, כשהתורה אוסרת את פעולת הכישוף, היא איננה אוסרת במפורש את "השאלה במכשף", דהיינו את הפנייה אל מכשף על מנת להסתייע בו. לכן אם המכשף איננו עובר עבירה, למשל כאשר הוא מכשף גוי, שלדעת חכמים⁴³ לא אסרה תורה על הגוי את הכישוף, הרי שהפניה למכשף גוי איננה כלולה באיסור הכישוף⁴⁴.

2. האם מעשה הכישוף מהווה עבודה זרה?

שאלה מקדימה היא: האם תהליך הכישוף כולל גם איסור עבודה זרה? שהרי אם פעולת כישוף מהווה עבודה זרה ממש, אזי היא אמורה להיות כלולה בשבע מצוות בני נח. במצב כזה בקשה לבצע כישוף תיאסר משום לפני עור.

הרמב"ם במורה נבוכים⁴⁵ מלמד שמקור "טכניקת הכישוף" הוא בעולם העתיק:

"שהכשוף אשר תשמע אותו הוא מפעולות שהיו עושים אותם, הצאב"ה, הכשדיים, והכלדיים, ויותר היה במצריים, ובכנעניים".

מדברי הרמב"ם במורה נבוכים משמע שהיו בעבר שני סוגים של מעשי כישוף. הסוג הראשון של "מכשף, וחובר חבר, ושואל אוב וזולתם מן הכת שלהם", נאסר כדי "להציל מטעות עבודה זרה ומדעות אחרות בלתי אמתיות התגלגלו עם עבודה זרה". לעומת זאת יש פעולות כישוף בהם המכשפים:

"יחשבו שהפעולות ההם אשר בעשותם אותם יעשה להם הכשוף, הם מיני עבודות לכוּכב ההוא וירצוהו הפעל ההוא או המאמר ההוא או העשון ולזה יעשה לנו מה שנרצה".

ומכשף כזה "הוא עובד עבודה זרה בלא ספק". למעשה סיכם הרמב"ם שם כי, לפחות לגבי מכשפי העולם העתיק,

⁴³ ת"ק דברייתא, סנהדרין נו, א-ב. ואף כי ר' שמעון ור' יוסי חולקין, הרי הרבה פוסקים סוברים שב"נ לא נצטוו אלא על ד' מצות בלבד וכמ"ש בחזון איש (זרעים, הל' כלאים סי' א סוף אות א). ואף שהרמב"ם (מלכים, י, ו) פסק לגבי איסור כלאים בב"נ כר' אלעזר דברייתא ולא כת"ק, בכל זאת כתב הכס"מ על הרמב"ם ע"ז, יא, ד; והלח"מ מלכים שם, שגם הרמב"ם איננו פוסק כר"ש לעניין איסור כישוף בגוי. אמנם המהר"ם שיק (במצוה רנא) חוכך שיש איסור לפני עור בהכשלת גוי באיסור כישוף, לר"ש דב"נ מצווה על הכישוף, וכ' בסדר למשנה שכן הלכה, וא"כ יש להחמיר גם בגוי. ע"ש. והובאו הדברים בשו"ת יביע אומר חלק ה – יו"ד סימן יד. ועיין להלן.

⁴⁴ יאה ב"ה

⁴⁵ מורה נבוכים חלק שלישי תחילת פרק לז.

"אחרי שכונת התורה כולה וקטבה אשר עליו תשוב הוא הסרת ע"ז ומחות זכרה, ושלא יחשב בכוכב מן הכוכבים שהוא מזיק או מועיל בדבר מאלו העניינים הנמצאים לבני אדם, שזה הדעת הוא המביא לעבדם, התחייב בהכרח שיהרג כל מכשף, כי כל מכשף הוא עובד ע"ז בלא ספק".

מדברים אלו של הרמב"ם במורה נובע ישירות שגם בן נח נאסר בכישוף הכולל ע"ז ממש, שהרי איסורה כלול בשבע מצוות ב"נ. אם כן, צ"ע, דעת ת"ק דברייתא, סנהדרין נו, א-ב, שבני נח לא נצטוו על הכישוף. והקושי מתגבר במיוחד לפי מה שכתבו הכס"מ⁴⁶ והלח"מ⁴⁷, שגם הרמב"ם עצמו פוסק כת"ק.

3. הכישוף הנדון בהלכה איננו מהווה עבודה זרה

מכאן כנראה מוכח חד מתרי: או שדברי הרמב"ם במו"נ אינם אליבא דהלכתא אלא הסבר להניח דעתם של הנבוכים, או שדבריו שם על יסודות הכישוף הם אמנם הסבר היסטורי אמיתי על התהוות הכישוף בעולם העתיק של הכשדים, המצרים והכנענים, אלא שמאוחר יותר, בתקופת חז"ל, נשאר רק הכישוף מן הסוג הראשון, שאין בו ע"ז, ונאסר לישראל רק כדי לגדור מפני משיכת אנשים לע"ז, וכישוף כזה לדעת חכמים באמת לא נאסר לבני נח.

ע"פ הסבר זה של הרמב"ם צריך להבדיל בין פעולת כישוף שנאסרה כדי "להציל מטעות עבודה זרה ומדעות אחרות בלתי אמתיות התגלגלו עם עבודה זרה", לבין פעולת כישוף שהיא כוללת בתוכה גם עבודה זרה ממש. השניה, דינה כע"ז, אסורה לגוי ואסור גם לבקשה מגוי. ואילו הראשונה, לא אסרה תורה בפירוש את השאלה בה.

לסיכום, רק לגבי תהליך כישוף שאינו כולל עבודה זרה, יש מקום לדון אם מותר לשאול או להסתייע במכשף.

4. שיטת תרומת הדשן

בניגוד לאוב, לא אסרה תורה שאלה במכשף. לכן כתב בעל תרומת הדשן⁴⁸ שאין איסור תורה לשאול במכשף, אפילו שלא במקום סכנה:

"ואשר שאלת אם חולה מותר לדרוש במכשפים ובקסמים? דע כי לא מצינו איסור מפורש בדבר, דשואל אוב וידעוני דהזהירה תורה עליהם, נראה דוקא אוב וידעוני דאינון חמירי טפי, ואין שאר מכשפים בכללם לחומרא. והכי מוכח בשמעתא קמייתא דיבמות דבעינן לחייב המכשף סקילה, ולא ילפינן לה מכלל אוב וידעוני. ולא אשכחן דהזהירה תורה לשואל שאינו עושה מעשה בעצמו כי אם בענין אוב וידעוני. וא"ת הרי עובר לפני עור כו',

46 **כסף משנה** ע"ז יא, ד.

47 **לחם משנה**, מלכים י, ו. ראה גם בהערה 39 לעיל.

48 **תרומת הדשן** חלק ב (פסקים וכתבים) סימן צו.

אפי שואל לנכרי לדברי ר' ישמעאל פ' ארבע מיתות [סנהדרין נו, ב], דבני נח מוזהרין על הכשוף.

נראה דלא קי"ל כר' ישמעאל, דכולי תלמודא אמר דשבע מצות נצטוו בני נח וטפי לא, עיין פ' ארבע מיתות. וריב"א ואשירי נמי פסקו דלא כחזקיה, דסבר בני נח מצווין על הסירוס. וא"כ אין כאן רק איסור עשה דתמים תהיה כדכתב רמב"ם ע"ש, נראה מדבריו דאין איסור ממש קאמר, נאם הקטן והצעיר שבישראל".

5. הסתייגות הב"י בשם הזוהר, והכרעת המהרש"ל

כבר הבית יוסף⁴⁹ העיר שאין הדבר פשוט כל כך :

"וכתב מה"ר איסרלן (בכתביו) סימן צ"ו דאין איסור לדרוש במכשפים וקסמים אלא איסור דתמים תהיה ודקדק כן מדברי הפוסקים וכבר נתבאר כן בתשובת הרמב"ן שכתבתי בסמוך. ובספר הזוהר נראה שאיסור גדול הוא לדרוש במכשפים אפילו לחולה. ומעשה שדים שהתירו קצת פוסקים ראינו שרוב הנטפלים להם אינם יוצאין בשלום מתחת ידם ולכן שומר נפשו ירחק מהם".

ורבי יהודה החסיד כתב בספר חסידים⁵⁰ :

רה. "מי שעוסק בהשבעות של מלאכים או של שדים או בלחישת כשפים לא יהיה סופו טוב ויראה רעות בגופו או בבניו כל ימיו, ולכך יתרחק אדם מעשות כל אלה..."

תסט. "...סוף דבר אין מזיקים מתגרים אלא במי שמתגרה בהם כגון שכתב הוא או אבותיו קמיעות או עסק בהשבעות או בכשפים או בשאלת חלום לכך לא יעסוק אדם בהם ולא יאמר אעשה בשביל פיקוח נפש בהשבעות וקמיעות כי אין זה חכמה כי מקצר אדם חייו וחי זרעו ואין דוחין נפש מפני נפש וכתב (דברים י"ח ג') תמים תהיה עם ה' אלהיך אין לאדם לעשות אלא יתפלל להקב"ה על כל נגע ומחלה ועל כל צוקה וצרה"⁵¹.

גם המהרש"ל (שו"ת מהרש"ל סי' ג, וביש"ש חולין פ"ח יג), אחרי שהביא את דברי תרומת הדשן, הכריע לאסור שאלה במכשף שלא במקום סכנה, וז"ל :

"אבל מ"מ אומר אני מאחר דעיקר איסורו לפי שהם הבלים וכזבים ודברי תעתועים ואין בהן ממשות א"כ מהאי טעמא אין להתיר כלל לשאל במכשפי משום תמים תהיה מאחר שאין בהן ממש ורובו הבל".

מאחר והמהרש"ל והב"י בשם הזוהר אוסרים, לכן שלא במקום סכנה קשה להתיר שאלה במכשף בזמן הזה. והמהרש"ל אסר למרות שיש לכאורה ס"ס להקל – שמא הלכה כתרודה"ד, וגם אם לא, שמא הלכה כר"י חאגיז,

49 בית יוסף יורה דעה סימן קעט.

50 ספר חסידים מהדורת ר"ר מרגליות (מוסד הרב קוק, ירושלים תשי"ז) סי' רה; ס"ס תסט.

51 חזר על דבריו בס"י תתשעב. השוה גם עם דברי המאירי פסחים, צוינו בהע' 18 לעיל.

שאינן כישוף בזמן הזה – כי לדעתו מעולם לא היו הכשפים אלא כזב, כדעת הרמב"ם וסיעתו, ולכזב יש לחשוש גם היום.

פרק ה. כישוף ואוב במקום פיקוח נפש

מאחר ושאלת הרב גלובסקי עוסקת בחולה שיש בו סכנה, יש לבחון האם איסורי הכישוף והאובות נדחים מפני פיקוח נפש, או שהם מוגדרים כאביזרייהו דעבודה זרה, שדינם ביהרג ואל יעבור.

ככלל, כל עבירות שבתורה נדחות מפני פיקוח נפש חוץ מג' עבירות חמורות: עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים. אולם כאשר מדובר בג' עבירות חמורות, לדעת רוב ראשונים גם אביזרייהו⁵² שלהם איננו נדחה מפני פיקוח נפש. משום כך יש לדון: האם איסורי כישוף, אוב, חובר חבר וחבריהם מוגדרים כאביזרייהו של ע"ז ואינן נדחין מפני פיקוח נפש, או שהן עבירות נפרדות שנדחות במקום סכנה.

1. דעת הסוברים כי כישוף הוא אביזרייהו דעבודה זרה

ספר החינוך במצוה תקיא – שלא לכשף, כתב וז"ל:

"ומהיות העניינים אלו רחוקים מאד וכעורים לפניו ברוך הוא ובהם ניצוץ מענייני עבודה זרה, הזהירנו על זה בלאו, וחייב סקילה על העובר ומשתדל בזה אם הוא מזיד, וחטאת קבועה אם היה שוגג. וגם מחומר הענין הזהיר הכתוב בזה מבשאר עברות על הבית דין שלא למחול לעובר על זה, וכמו שנאמר [שמות כ"ב, י"ז] מכשפה לא תחיה"⁵³.

הרדב"ז בתשובה⁵⁴ כתב לאסור דרישה במכשפים אפילו במקום סכנה:

"דאפילו היה חולה שיש בו סכנה אין ראוי להתיר דכל הני הוו אביזרא דע"ז ועדיף מהך דמי שהעלה לבו טינא".

ובמנחת חינוך⁵⁵ הסתפק בזה וכתב:

"והרב המחבר כתב דזה הוא ניצוץ מעבודה זרה, אפשר גם במקום סכנה אסור כעבודה זרה, ולא גרע מאביזרייהו דעבודה זרה, עיין לעיל מצוה רצ"ו⁵⁶ וצ"ע".

52 ראה אנציקלופדיה תלמודית כרך א, ערך "אביזרייהו".

53 במצוה תקיא – שלא לחבור חבר, ובמצוה תקיג – שלא לשאול באוב, כתב ספר החינוך כי שורשי מצוות אלו – הם כפי מה שכתב במצוה איסור הכישוף.

54 שו"ת רדב"ז חלק א סימן תפח.

55 מנחת חינוך, תקיא, ג.

56 כתב שם בספר החינוך שדין יהרג ואל יעבור בע"ז, כולל "עבודה זרה וכל אביזרהא, כלומר כל ענין שלה האסור לנו מכוח הלאוין המיוסדין בה". ובהמשך כתב החינוך דאביזרהא דע"ז כולל "כל מה שנאסר לנו מכח לאו המיוחד בעבודה זרה". גם רבנו יונה בשערי תשובה, שער ג, קלז, הגדיר אביזרייהו דע"ז כ"אבק עבודה זרה" עיי"ש. וכ"כ הר"ן ריש פ"ב דפסחים, והנימוקי יוסף בסנהדרין, סוף פרק בן סורר. וע"ע במשנה למלך, איסורי ביאה, יז, ז; מנחת חינוך רצו, טו; אהלי יוסף (ריבלין) הלכות קידוש השם סק"ל, הובא בהע' לב על המנ"ח שם, במהדורת מכון ירושלים. ויש מקום לדון שאיסורי כישוף, אוב, חובר חבר

2. דעת הסוברים שכישוף איננו אביזרייהו דע"ז

לעומתם משמע מהרמב"ם במנין המצוות הקשורות בהלכות ע"ז, וכן מריכוז האיסורים הללו בפ"א מהלכות ע"ז, כי איסורים אלו בכלל אינם שייכים למשפחת איסורי ע"ז, אלא למשפחת איסורי הליכה בחוקות הגויים⁵⁷, איסורים שנדחים במקום פיקוח נפש⁵⁸. וכן סידר בעל השו"ע את ההלכות הנוגעות למשפחת איסורי הכישוף, לא במסגרת דיני ע"ז – יו"ד קלט-קנת, אלא בסימן קעט – הלכות מעונן ומכשף שהובאו מייד אחרי הלכות חוקות הגויים – קעח, כשהלכות ריבית מפרידים בין הלכות ע"ז להלכות חוקות הגויים. וכן הוא פשט הכתוב (דברים יח, ט-יג) כמובא למעלה.

3. להלכה: איסור "חובר חבר" נדחה מפני הסכנה

מפורש בדברי הגמרא במסכת כריתות דף ג, ב, שמי שצרעות ונחשים ורודפים אחריו מותר לחבור חבר. ומבואר ברש"י סנהדרין סה, סוף ע"א, ד"ה אסור, שאם רצין אחריו מותר לחבור חבר משום פיקוח נפש. ובתוס' כריתות ג, ב, ד"ה והיא, הקשה על הגמרא שם המתירה לחבור חבר ברודפין אחריו וז"ל: תימה. היכי דמי? אי דאיכא סכנא – פשיטא, דאין לך דבר שעומד בפני פיקוח נפש. ואי ליכא סכנא – אמאי שריא? הרי שגם לתוס' פשוט שפיקוח נפש דוחה איסור חובר חבר, ולא עלה על דעתו לאסור משום אביזרייהו דע"ז. וכן נפסק להלכה בשו"ע, יו"ד, קעט, ז, ובש"ך ס"ק ט.

מגמרת כריתות, רש"י בסנהדרין ותוס' בכריתות ניתן להוכיח חד מתלת: או שאיסור חובר חבר איננו שייך למשפחת איסורי ע"ז אלא למשפחת איסורי חוקות הגויים, כרמב"ם, השו"ע, וכפשט הכתוב (דברים יח, ט-יג); או שגם אם האיסור שייך למשפחת איסורי ע"ז, כחינוך, ר"א בן הרמב"ם והרדב"ז, בכל זאת איננו נחשב כאביזרייהו דע"ז; או שבאביזרייהו דע"ז יעבור ולא יהרג (ואז יש עדיין מקום לדון בדין מתרפא, ואכמ"ל).

על כל פנים מפורש כאן שאין דין יהרג ואל יעבור באיסור חובר חבר, איסור השייך למשפחת איסורי כישוף ואוב כמבואר בפסוקים, ברמב"ם ובשו"ע. על כן לכאורה אין מקום להבדל ביניהם בנושא זה. וכן פסק להלכה המהרש"ל⁵⁹ שמתר לנפול למכשף גוי כדי שירפא חולה שיש בו סכנה.

וחבריהם, הם לאוין נפרדים מלאוין דע"ז, אף שאיסורם של הלאוין הללו יש בו "ניצוץ" מע"ז, ואכמ"ל.

57 ובמורה נבוכים חלק שלישי פרק לו הגדיר הרמב"ם את המצוות הללו כ"מצוות אשר ספרנום בהלכות ע"ז... שהם כלם להציל מטעות עבודה זרה ומדעות אחרות בלתי אמתיות התגלגלו עם עבודה זרה, כמעונן, ומנחש, ומכשף, וחובר חבר, ושואל אוב וזולתם מן הכת שלהם".

58 ראה למשל, טור יו"ד קעח, ב, ובבית יוסף שם, ד"ה מי שקרוב למלכות.

59 שו"ת מהרש"ל סי' ג. וכ"כ ביים של שלמה חולין פ"ח אות יג.

ומן הסברה אין לחלק בין הפניה למכשף לפניה לבעל אוב במקום סכנה, שהרי כמו כישוף, גם איסור שאלה באוב איננו כלול באיסור ע"ז⁶⁰. ועל אחת כמה וכמה בנד"ד, מקום בו הפונה לרופא האליל איננו מבקש לשאול את המת מאומה.

פרק ו. היש חשש עבודה זרה בפעולת ה"ריפוי"?

עצם התיימרותו של רופא האליל⁶¹ להיות "מרכבה לשכינה" או בעל יכולת תיווך בין הקב"ה לבין בני אדם, עדין אינה עושה את הפניה אליו לשם טיפול רפואי, לעבירה על איסור עבודה זרה.

לגבי הלחשים שהוא לוחש מפעם לפעם, מאחר ואין הוא מיסיונר או כומר של ע"ז⁶², אלא אדם חסר השכלה פורמלית הטוען שניחן בסגולות מיוחדות, יש מקום להקל במקום סכנה⁶³ אם לא ידוע שהלחש כולל הזכרת שם ע"ז⁶⁴ וכמפורש בשו"ע⁶⁵:

"אבל אם בא לרפאותו בלחש מותר, והוא שלא ידע שמזכיר שם אלילים, אבל אם יודע שמזכיר שם אלילים אסור, אפילו אם יודע שודאי ימות".

אולם מאחר ובאתר שיווקי אחר נמצא תיאור של הפעילות במתחם בברזיל, הכולל אמירת תפילה על ידי המטופלים במהלך האירועים שם, נוצר כאן חשש ממשי לפעולה האסורה באיסור החמור של ע"ז.

שכן התפילות ו/או הברכות קרוב לודאי שהם חלק מפולחן ע"ז. ואם כן – הן אסורות הלכה למעשה גם במקום פיקוח נפש.

60 אמנם באנציקלופדיה תלמודית כרך כב, ערך "ידעוני", טור כב הערה 33 נכתב: "ועי' יש"ש חולין פ"ח סי' יג שדוקא את המכשף והקוסם מותר לשאול במקום סכנה, לפי שאין אזהרה לשאול בהם, אבל את האוב והידעוני אסור לפי שנאמרה אזהרה בשואל מהם", אך לא מצאתי את האיסור הזה ביש"ש שם, וגם מן הסברא דברים אלו צ"ע כמבואר למעלה.

61 המונח "רופא אליל" אין משמעו שהוא פועל מכח אליל, אלא "הוא כינוי למרפא באמצעות לחשים והשבעות, תרופות מגיות ואמונות תפלות אחרות" (מילון אבן-שושן, ערך: רופא אליל).

62 שאז ימות, ולא יתרפא ממנו. (ברייתא במסכת עבודה זרה, כז, ב; תוספתא חולין, ב כא-כג. וע"ע שבת עה, א, ברין המגוש).

63 ראה שו"ת מנחת יצחק, חלק ו סי' פ. שדן בשאלה דומה: בענין אי מותר להתרפאות ע"י רופא כומר שלא כדרך ריפוי או סמי רפואה. ומסיק: "סו"ד בנוגע לשאלתו להתרפאות מאת הכומר שלא בדרך הטבע, הכל מודים דאסור אפילו בסכנת נפשות, ובסתם עכ"ם צריך עוד עיון גדול למעשה מכל אשר הזכרתי לעיל, ויש להתיישב הרבה בהגיע לתור הלכה למעשה".

64 ראה: תורת האדם שער המיחוש – ענין הסכנה ד"ה ואיכא למידק.

65 ו"ד סי' קנ"ה סי' א'.

פרק ז. המסקנה ההלכתית

עצם האפשרות שפעולותיו של רופא האליל הברזילאי בימינו כוללים מעשים האסורים מן התורה באיסור כישוף ואוב – תלויה במחלוקת ראשונים. גם אם אפשרות כזו קיימת ברמה העיונית, ישנן ספקות ממשיים אם הם מתקיימים במציאות שם. גם אם הם קיימים במציאות אצל רופא האליל הברזילאי, יש מקום לדון אם הם נדחים במקום פיקוח נפש.

הבעיה העיקרית היא בעיית איסור ע"ז, הבאה לידי ביטוי בהשתתפות בתפילות ובברכות, כשקרוב לודאי שהם חלק מפולחן נוצרי או אלילי אחר. אם כן – הן אסורות גם במקום פיקוח נפש. לכן ראוי לברר זאת קודם אם השתתפות המטופלים בתפילות ובברכות מוגדרת שם כחלק מזה "טיפול" או כתנאי להצלחתו. לאחר מחשבה, המלצתי להטיל את עצם הברור הזה על החולה.

לסיכום, למרות שפרט לאפקט פסיכולוגי, אין לדעתי שום ממשות ב"טיפול" של "המכשף" הברזילאי, ולמרות שאולי "אין זאת משנת חסידים"⁶⁶ – אין לאסור על החולה הנוטה למות לנסות להתרפא אצלו, בתנאי שיתברר שאמירת התפילה המשותפת בציבור איננה חלק מהטיפול או תנאי להצלחתו, או אם מדובר אך ורק בתפילה כשרה לבורא עולם.

פרק ח. סוף דבר

המסקנה ההלכתית הועברה בע"פ לרב השואל ע"פ האמור למעלה סמוך לקבלת השאלה בחודש חשוון תשס"ג.

בעקבות המסקנה ההלכתית הנ"ל, ובעקבות פסק הלכתי דומה מפוסק מובהק⁶⁷, הרב מנחם מענדל גלובובסקי שליט"א התיר לחולה את נסיון הטיפול המתואר בשאלה.

למרות ההיתר ההלכתי נמנע המטופל, עקב חולשתו, מהנסיעה הארוכה. לאחר חודשים ספורים נלב"ע. תנצב"ה.

מקור: אסיא עה-עו, עמ' 32-7 (2005)

⁶⁶ ראה לשון דומה בשו"ת **הרשב"א** א, ס"ס תיג. וראה גם בלשונו של **המנחת יצחק**, שהובא לעיל הערה 57. לגבי רופא אליל שהוא כומר (כעין הנדון של המנחת יצחק) ראה בספר **דבר שמואל** לר' שמואל ב"ר אברהם אבוהב, ונציה, תס"ב, וכן את מאמריו של הרב מאיר כץ מברוקלין: א. ניתוח בדרך משונה ומוזרה ע"י גוי, **אור תורה** סג (ו), א) סיון תשל"ג, ס' ז; ב. ריפוי על טבעי ע"י כומר, **אור תורה קצו (טז, יג) אלול תשד"ם**, ס' קמ. במאמר האחרון הוא מדווח בקיצור על דעתם של 22 פוסקים מובהקים בשאלת הריפוי בידי הכומר מהפיליפינים. עשרה אסרו באופן מוחלט, ארבעה נטו לאסור, ארבע התירו בכתב, וארבעה התירו בתשובה טלפונית. אחד האוסרים הוא בעל המנחת יצחק שהובא כאן.

⁶⁷ הג"ר לוי יצחק הילפרין שליט"א.